

Alain de Benoist

Autor: Alain de Benoist

Ukrajinské události představují komplikovaný a závažný problém, jenž by v jiné době a za jiné souhry okolností mohl být spouštěčem regionálního, ba možná i celosvětového vojenského konfliktu. Jedná se vsuktu o spletitou záležitost, neboť s informacemi, jimiž disponujeme, můžeme snadno dojít k zrcadlově odlišným závěrům. Proto je v první řadě nutno rozlišit mezi klíčovými fakty a těmi méně důležitými. Co je dle mého názoru nejpodstatnější, je globální mocenský boj mezi stoupenci multipolárního světa, k nimž se též řadím, a těmi, kdo horují pro svět s jediným mocenským centrem, vyznávajícím dominantní ideologii liberálního kapitalismu. Z tohoto úhlu pohledu má vše, co pomáhá oslabit vliv západní americké mocenské sféry na celosvětové dění, kladné znaménko a naopak.

Vzhledem k tomu, že Evropa v dnešní době nedisponuje vůlí k moci a nezávislosti, je to logicky Rusko, kdo ztělesňuje prvořadou alternativu vůči americké hegemonii, či chcete-li dominantní ideologii, jejímž primárním vyústěním je právě liberální Západ. Úhlavním nepřítelem je tedy Západ.

Musím nicméně v této souvislosti podotknout, že nikterak nesoucím se sesazeným ukrajinským prezidentem. Janukovyč byl zjevně odpornou osobností a hluboce zkorumpovaným autokratem. I Putin si to nakonec uvědomil, ač poněkud se zpožděním. Ani vůči jeho osobě však netrpím nekritickým obdivem, jakkoli se jedná o velkého státníka, o mnoho převyšujícího jeho evropské a americké protějšky, a zkušeného vyznavače bojových umění. Ze všeho nejvíce je však politickým realistou, upřednostňujícím pragmatická řešení před ideologiemi. Nic z toho nemění na faktu, že s informacemi, jimiž v současnosti disponujeme, se jeví poměrně jasně, že „kyjevská revoluce“ posloužila především americkým zájmům.

Nevím, zdali Američané tuto revoluci podnítili, či se na ní podílejí, jak tomu bylo v případě tzv. barevných revolucí (rovněž na Ukrajině, v Gruzii, Kyrgyzstánu a dalších zemích), v jejichž rámci se snažili těžit z mnohdy oprávněné nespokojenosti místních obyvatel a následně tyto národy integrovat do západní vojensko-ekonomické sféry. Ať je tomu jak chce, revoluce se těší jejich podpoře od samotného začátku. Nový ukrajinský premiér, miliardář, ekonom a právník Arsenij Jaceňuk, jenž v prezidentských volbách v roce 2010 obdržel pouhých 6,9% hlasů, takřka obratem odletěl do Washingtonu, kde se dočkal přijetí Barackem Obamou v Oválné pracovně, což je výsada obvykle vyhrazená hlavě státu. Pokud nedojde k nějakým

nepředvídaným změnám, lze prohlásit, že brutální vyhnání hlavy ukrajinského státu následkem událostí na Majdanu není dobrou zprávou pro ty, kdo bojují proti světové hegemonii Spojených států.

Ze všech stran slyšíme hlasy o „návratu studené války.“ Měli bychom se ovšem spíše ptát, zdali vůbec někdy skončila. V sovětské éře Američané prosazovali přístup, který byl pod rouškou antikomunismu fundamentálně protiruský. Pád sovětského režimu však nejzákladnější geopolitické reálie nezměnil, ba naopak. Spojené státy se od roku 1945 snaží potlačit nástup jakékoli konkurenční velmoci. Zatímco Evropská unie byla paralyzována a dovedena k takřka absolutní impotenci, Rusko nikdy nepřestalo představovat potenciální hrozbu americkým zájmům. Po sjednocení Německa Američané slavnostně prohlásili, že nehodlají rozšiřovat NATO o východoevropské země, což se následně ukázalo coby lež. NATO, jenž původně mělo zaniknout s rozpadem tábora Varšavské smlouvy, bylo nejenže zachováno, nýbrž navíc ještě rozšířeno o Polsko, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Litvu, Lotyšsko a Estonsko, přičemž mnohé z těchto zemí se nacházejí takřka na samotných ruských hranicích. Toto počínání má vždy ten samý cíl: oslabit a obklíčit Rusko prostřednictvím destabilizace či praktického ovládnutí sousedních zemí. Veškeré aktivity USA mají v tomto ohledu jednoho společného jmenovatele v podobě zamezení zformování rozsáhlého „kontinentálního bloku“ pomocí přesvědčení Evropanů, že jejich zájmy jsou v rozporu s těmi ruskými, byť ve skutečnosti je tomu právě naopak. Právě proto „územní celistvost Ukrajiny“ má pro ně větší váhu nežli historická integrita Ruska. „Návrat ke studenoválečným poměrům“ pro Američany představuje ideální prostředek pro podřízení si Evropy Washingtonem. Projekt „**velkého transatlantického trhu**,” jenž je momentálně projednáván zástupci USA a EU, je dalším krokem v tomto směru.

Spletitou otázkou je však různorodost opozičních proudů vůči Janukovyčovi. Západní tisk označil veškerou opozici za „proevropskou,“ což je zřejmá lež. Oponenti bývalého ukrajinského prezidenta se řadí do dvou názorových bloků: ten první hodlá co nejtěsněji kooperovat se Západem a sní o členství v NATO pod americkým velením, zatímco stoupenci toho druhého horují pro „ukrajinskou Ukrajinu,“ nezávislou jak na Moskvě, tak i na Washingtonu a Bruselu. Jedíným pojítkem těchto dvou názorových proudů je jejich absolutní averze vůči Rusku. Demonstrace na Majdanu byly tedy v první řadě protiruskými demonstracemi a prezident Janukovyč byl svržen prostě proto, že byl považován za proruského. Ukrajínští nacionalisté seskupení v hnutích jako je Svoboda nebo Pravý sektor jsou prakticky každodenně médií cejchováni coby extrémisté a nacističtí nostalgici. Nevím, zdali tomu tak je, neboť je neznám. Je však pravdou, že někteří z nich navenek působí jako stoupenci křečovitě a nenávislně formy ultranacionalismu, jíž pohrdám. Není však ani zdaleka jisté, jestli všichni Ukrajinci, kteří si chtějí udržet nezávislost jak na Rusku, tak i na Spojených státech, sdílejí totožné názory. Mnozí z nich bojovali na Majdanu, aniž by pociťovali manipulaci zvenčí, s odvahou, jež si zaslouží úctu. Otázka však zní: nebudou oloupeni o své vítězství „revolucí,“ jejímž skutečným cílem je nahradit ruského Velkého bratra Velkým bratrem americkým?

Co se týče Krymu, je situace mnohem jednodušší a přehlednější. Po dlouhá čtyři století byl Krym ruským teritoriem, osídleným převážně ruskou populací. Rovněž tak je domovem ruské

flotily a Sevastopol pro Rusko představuje přístupový bod k „teplým mořím.“ Představa, že by Putin dovolil, aby toto území padlo pod kontrolu NATO, je vskutku iluzorní. Nakonec však žádné kroky v tomto směru podnikat nemusel, neboť 16. března téměř 97% obyvatel Krymu v referendu takřka jednohlasně rozhodlo u připojení tohoto území k Rusku, respektive jeho navrácení. Tato oblast byla totiž v roce 1954 arbitrárně Rusku odňata rozhodnutím Nikity Chruščova, jenž byl ukrajinské národnosti. Rozhodnutí o administrativním přidělení Krymu Ukrajině bylo zaujmuto za sovětské éry a tím pádem s sebou neneslo žádné dalekosáhlé důsledky, navíc proběhlo bez ohledu na postoje jeho obyvatel. Osmdesátiprocentní účast v referendu dokumentuje jeho důležitost, celkově vzato tedy nikdo nemůže být na pochybách ohledně skutečné vůle obyvatel tohoto poloostrova. Za těchto okolností by bylo opravdu absurdní hovořit o „anšlusu,“ nebo současnou situaci porovnávat se sovětskou okupací Maďarska v roce 1956 a Československa v roce 1968. Ještě o něco absurdnějším je hovořit o proběhnuvším referendu coby o nezákonném. „Revoluce“ z 21. února zrušila ukrajinský ústavní pořádek a moc z rukou řádně zvoleného prezidenta byla nahrazena faktickou vládou ulice, následkem čehož byl rozpuštěn ukrajinský Ústavní soud. Právě z tohoto důvodu se vůdčí osobnosti krymské politické scény rozhodly uskutečnit referendum o budoucnosti poloostrova, jehož autonomie se rázem ocitla v sázce. Dost dobře nelze disponovat mocí založenou na rozkladu stávajícího ústavního pořádku, jež všechny aktéry společenských procesů zbaví jejich ústavou garantovaných práv a povinností, a zároveň se odvolávat na tentýž ústavní pořádek za účelem prohlášení krymského referenda za ilegální. Staré latinské přísloví praví: „Nemo auditur propriam turpitudinem allegans“ (nikdo se nemůže dovolávat vlastní nepoctivosti).

Američané svou podporou vlády přímo vzešlé z únorového puče demonstrovali relativnost svého úsili o „legalitu.“ Napadením Srbska, bombardováním Bělehradu, podporou kosovské nezávislosti, vyhlášením války Iráku, Afghánistánu a Libyi prokázali, že principem mezinárodního práva, spočívajícím v nedotknutelnosti státních hranic, se ohánějí pouze tehdy, když se jim to hodí. Rovněž tak nejspíš zapomněli, že jejich vlastní země vznikla odtržením od anglického impéria... nebo že anexie Havaje v roce 1959 nebyla stvrzena žádnou mezinárodní smlouvou.

Evropská a americká politická reprezentace, osobující si výhradní práva hovořit jménem mezinárodního společenství, před několika lety nekonfrontovala referendum, v jehož důsledku se ostrov Mayotte odtrhl od Komorských ostrovů a připojil se k Francii. Stejně jim není proti srsti, že Skotové budou v září hlasovat o své nezávislosti na Velké Británii. Proč by neměli mít obyvatelé Krymu tatáž práva jako Skotové? Výroky čelních evropských a amerických představitelů o „nezákonné a nelegitimní podstatě krymského referenda“ pouze dokumentují, že nerozumějí jeho podstatě a zároveň odmítají jak princip národů na sebeurčení, tak i zásadu suverenity lidu, jež přináležejí k nejzákladnějším stavebním kamenům demokracie.

Článek Alain de Benoist on Ukraine (Part 1) vyšel na stránkách Open Revolt!